

αναμάρτητος

αναμάρτητος, -η, -ο, επίθ. [<αρχ. ἀναμάρτητος], αναμάρτητος·

- ο αναμάρτητος πρώτος τον λίθον βαλέτω, δεν πρέπει να είμαστε σκληροί σε κάποιον που έκανε κάποιο σφάλμα, γιατί και εμείς οι ίδιοι κάναμε ή κάνουμε λάθη, σφάλματα. Λόγια του Χριστού προς τους Εβραίους, που ετοιμάζονταν να λιθοβολήσουν σύμφωνα με το νόμο τους μια μοιχαλίδα·

- ουδείς αναμάρτητος, δεν υπάρχει κανείς που να μην έχει κάνει ή που να μην κάνει λάθη, σφάλματα: «ουδείς αναμάρτητος σ' αυτή τη ζωή».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας